21/01/2024

Ο Μητροπολίτης Βεροίας για τα σύγχρονα προβλήματα της οικογένειας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Με δήλωσή του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων αναφέρθηκε στα σύγχρονα προβλήματα της οικογένειας.

Ο Σεβασμιώτατος έκανε ιδαίτερη μνεία στον λεγόμενο γάμο ομόφυλων ζευγαριών:

“Η Εκκλησία μας δεν αγνοεί τι συμβαίνει στην κοινωνία και φυ-σι-κα αναγνωρίζει ότι ο κάθε άν-θρω-πος έχει την ελευθερία να πορευθεί στη ζωή του και αντίθετα ακόμη με το θέλημα του Θεού και αντίθετα προς την ανθρώπινη φύση, την οποία δημιούργησε ο Θεός, κατα-σκευάζοντας «άρσεν και θήλυ» και καθιστώντας τον άνθρωπο συνδη-μιουργό του στη γέννηση νέων ανθρώπων.

Δεν μπορεί όμως η Εκκλησία να αναγνωρίσει επ᾽ ουδενί ομόφυλες σχέσεις ως αποδεκτές, όταν ο ίδιος ο απόστολος Παύλος γράφει ξεκά-θαρα προς τους

Κορινθίους: «ουκ οίδατε ότι άδικοι Θεού βασιλείαν ου κληρονομήσουσιν; μη πλανά-σθε· ούτε πόρνοι ούτε ειδωλολά-τραι ούτε μοιχοί ούτε μαλακοί ούτε αρσενοκοίται ... βασιλείαν Θεού κληρονομήσουσιν (1 Κορ. 6.9-10). Ο λόγος του Θεού είναι σαφής ό,τι και αν ισχυρίζονται σήμερα ορισμένοι, λέγοντας ότι δήθεν δεν είναι αμαρτία. **Η επιλογή κάποιων να ακολουθήσουν έναν αντίθετο από τον νόμο του Θεού αλλά και από την ανθρώπινη φύση δρόμο, δεν καθιστά αυτόν τον δρόμο ορθό ούτε καθιστά την αποδοχή του δικαίωμα,** το οποίο οφείλουμε να αναγνωρίσουμε και μάλιστα εν ονόματι ενός δήθεν εκσυγχρο-νι-σμού της κοινωνίας μας", υπογράμμισε και πρόσθεσε:

"Δεν είναι όμως εκσυγχρονισμός της κοινωνίας η παραποίηση της σημασίας λέξεων, οι οποίες για αιώνες έχουν μία και μόνο σημα-σία, όπως η λέξη γάμος, που χρη-σιμοποιείται για την ένωση, έστω και την πολιτική, μεταξύ δύο ετε-ροόφυλων ανθρώπων. Δεν παραβλέπουμε ότι υπάρχουν «ενώσεις» και ομόφυλων ανθρώ-πων, αλλά γι᾽ αυτές υπάρχει το σύμφωνο συμβιώσεως. Τι χρειά-ζε-ται, λοιπόν, μία άλλη πρόβλεψη, αντίστοιχη του γάμου;".

Στη συνέχεια αναφέρθηκε στο ζήτημα της τεκνοθεσίας από ομόφυλα ζευγάρια:

"Ναί, τα παιδιά έχουν δικαιώματα, για τα οποία η πολιτεία οφείλει να μεριμνήσει, αλλά δεν θα πρέπει, όπως ορθά γράφτηκε πρόσφατα, η προάσπιση «των δικαιωμάτων του παιδιού» να χρησιμοποιείται υπο-κριτικά, με σκοπό να εξυπηρε-τη-θούν διεκ-δικούμενα δικαιώματα ενηλίκων που υλοποιούνται μέσω ενός παιδιού. Να χρησιμοποι-ου-νται δηλαδή τα παιδιά για να νομι-μο-ποιηθεί ο λεγόμενος γάμος δύο ομοφύλων ανθρώπων, δύο αν-δρων ή δύο γυναικών. ***Διότι, εάν θέλουμε να είμεθα ειλικρινείς και να λέμε την αλήθεια, το ζήτημα της αποκτήσεως παιδιού από δύο ομόφυλους ανθρώπους είτε μέσω παρένθετης μητέρας, κάτι το οποίο μπο-ρεί να αποκλείει ο σχεδιαζό-μενος νόμος, αλλά υπάρχουν δυ-να-τότη-τες να παρακαμφθεί, είτε μέσω της υιοθεσίας, δεν αφορά δι-καίωμα του ίδιου του παιδιού, εφό-σον δεν σχετίζεται με την προστα-σία του, αλλά αποκλειστικά και μόνο διεκδίκηση των ενηλίκων για να αναβαθμίσουν το δικό τους status. Πόσο όμως ηθικά αποδεκτό είναι να καθίσταται ένα παιδί αντι-κείμενο δικαιώματος ενηλίκων;***

Και, ακόμη, όσοι υποστηρίζουν τα δικαιώματα των παιδιών και των παιδιών γενικά αλλά και των παιδιών, τα οποία ζούν μέσα σε ένα ομόφυλο σχήμα, ***ξεχνούν ότι τα παιδιά, όση αγάπη και αν απολαμ-βάνουν, όσα και αν τους προσφέ-ρουν μέσα στο περιβάλλον που ζούν, έχουν επίσης το δικαίωμα να γνωρίζουν τη φυσική τους μητέρα και τον φυσικό τους πατέρα, έχουν το δικαίωμα να μην βιώνουν μία διαφορετική σχέση από τα άλλα παιδιά,*** *τους συμμαθητές τους στο σχολείο ή στον κοινωνικό τους περί-γυρο, έχουν το δικαίωμα να συνειδητοποιήσουν και να μάθουν να σέβονται τη διαφορετικότητα*

των φύλων και των ανθρώπων, που δεν μπορεί να ισοπεδώνεται σε κάποιες περιπτώσεις που εξυπηρε-τούν τα συμφέροντα ορισμένων, έχουν ακόμη και αυτά τα παιδιά το δικαίωμα, όπως και τα συνομίληκά τους παιδιά, να βαπτισθούν στη νηπιακή τους ηλικία και να έχουν τη χάρη του Θεού να τα συνοδεύει στη ζωή τους" , επεσήμανε.

Παρακάτω ολόκληρη η δήλωση του Μητροπολίτη Βεροίας:

Στίς ἡμέρες μας ἡ οἰκογένεια περνᾶ μία μεγάλη κρίση. Τά προ-βλήματα πού ἀντιμετωπίζει μπορεῖ νά μήν εἶναι καινούργια. Ὑπῆρχαν καί σέ ἄλλες ἐποχές. Ὑπῆρχαν ἀνέκαθεν, ἄν θέλετε. Ὑπάρχουν ὅμως δύο σημαντικές διαφορές ἀνά-μεσα στό παρελθόν καί στό παρόν.

Ἡ πρώτη διαφορά εἶναι ὅτι ἡ κρί-ση στήν οἰκογένεια δέν ἦταν γενι-κευμένη καί δέν γινόταν τόσο γνω-στή, ὥστε τά προβλήματα ἤ τά λάθη μιᾶς οἰκογενείας νά «διαφη-μίζονται» μέ κάποιον τρόπο καί νά γίνονται κακό παράδειγμα καί γιά ἄλλους. Θά μοῦ πεῖτε: εἶναι προτι-μό-τερο νά μένουν τά προβλήματα κρυφά καί ἄγνωστα καί νά τά ὑφί-στανται ὅσοι ἀνήκουν στό οἰκο-γε-νειακό αὐτό περιβάλλον; Ἀσφα-λῶς ὄχι, ἀλλά δέν πρέπει νά ξε-χνοῦμε ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι διεστραμμένοι, πού βλέποντας ὅσα συμβαίνουν σέ μία οἰκογένεια, τά μιμοῦνται καί τά ἐπαναλαμ-βά-νουν, καί ἔτσι τό κακό ἐπεκτεί-νεται καί οἱ περιπτώσεις αὐξάνο-νται.

Ἡ δεύτερη διαφορά εἶναι ὅτι στίς ἡμέρες μας ἡ οἰκογένεια βάλλεται ἀπό παντοῦ. Κλονίζονται συστημα-τι-κά οἱ ἀξίες καί οἱ ἀρχές πού ὑπῆρχαν πάντοτε μέσα στήν οἰκο-γέ-νεια, κλονίζεται καί καταρρα-κώ-νεται ὁ ἴδιος ὁ θεσμός τῆς οἰκογε-νείας. Κι ἔτσι προκύπτουν ὅλα αὐτά τά θλιβερά καί ἰδιαίτερα ἀνη-συ-χητικά φαινόμενα πού παρακο-λου-θοῦμε, ἔκπληκτοι πολλές φο-ρές, καί τά ὁποῖα δυστυχῶς ἔχουν ἐξελιχθεῖ ἀπό μεμονωμένα δυσά-ρε-στα περιστατικά πού συνέβαιναν σπάνια σέ καθημερινά καί πολύ ἀνη-συχητικά.

Εἶναι ὅλα αὐτά πού παρακο-λου-θοῦ-με μέ πόνο ψυχῆς νά συμβαί-νουν μέσα σέ οἰκογένειες: οἱ βίαιες καί κακοποιητικές συμπεριφορές συζύγων μεταξύ τους καί γονέων πρός τά παιδιά τους, πού φθάνουν μέχρι τοῦ σημείου νά σκοτώνει τό ἕνα μέλος τῆς οἰκογενείας τό ἄλλο.

Καί δέν εἶναι δυστυχῶς μόνο αὐτά. Βλέπουμε ἀνήλικα παιδιά νά γίνονται θύματα ἐπιτηδείων, ἄλ-λο-τε μέ τήν παρότρυνση ἤ τή συμ-μετοχή κάποιου γονέα, ἄλλοτε ἐξαι-τίας τῆς ἀδιαφορίας τῶν γο-νέων γιά τά παιδιά τους καί ἄλλοτε ἐπιδιώκοντας ἀκόμη καί οἰκονομι-κά ὀφέλη.

Βλέπουμε ἀνήλικα παιδιά εἴτε νά πέφτουν στήν παγίδα τῶν ναρκω-τικῶν, εἴτε νά ἐμπλέκονται σέ κάθε εἴδους ἐγκληματικές ὁμάδες, εἴτε σέ κυκλώματα πού ἐκμεταλλεύ-ο-νται μέ κάθε τρόπο τό σῶμα καί τήν ψυχή τους, προκειμένου νά ἱκα-νοποιήσουν τίς ποικίλες δια-στροφές τους καί νά ἀποκομίσουν τεράστια πολλές φορές οἰκονομικά ὀφέλη.

Παρακολουθοῦμε μέ ἀνησυχία καί θλίψη ὅσα συμβαίνουν στά γή-πεδα καί ἔξω ἀπό αὐτά, πόσα νέα παιδιά τραυματίζονται ἤ καί χά-νουν τή ζωή τους σέ ἐπιθέσεις καί διαπληκτισμούς πού ἔχουν ἀφετη-ρία τόν φανατισμό καί ἔκφραση τή βία, γιά ἀθλήματα πού θά ἔπρεπε νά εὐχαριστοῦν καί νά ἱκανοποι-οῦν τά νέα παιδιά καί ὄχι νά τά ὁδηγοῦν εἴτε στόν θάνατο εἴτε στή φυλακή, καταστρέφοντας τή ζωή τους καί τή ζωή τῶν οἰκείων τους.

Καί ἀκόμη ἀκοῦμε μέ τρόμο γιά τά ἐπανειλημμένα περιστατικά ἀκραί-ας βίας μεταξύ παιδιῶν καί ἐφήβων μέσα μάλιστα στά σχολεῖα, ἐκβιασμούς καί ἀνάρμοστες ἐνέρ-γειες μέ τή βοήθεια τῶν κινητῶν τηλεφώνων καί τῶν μέσων πού προσφέρουν οἱ σύγχρονες τεχνο-λο-γίες καί τά κοινωνικά δίκτυα, μέ σκοπό νά ἐκθέσουν προσωπικά στοι-χεῖα, ὑπαρκτά ἤ καί κατα-σκευ-ασμένα ἄλλων παιδιῶν, κάτι πού δημιουργεῖ φόβο, ἀνασφάλεια καί ποικίλα ἄλλα προβλήματα τόσο στήν ψυχή καί τήν καθημερινότη-τα τῶν παιδιῶν ὅσο καί τῶν οἰκο-γε-νειῶν τους ἀλλά καί ὅλων τῶν οἰκογενειῶν.

Δέν ὑπάρχει σχεδόν καμία ἡμέρα πού νά μήν ἀκοῦμε ἤ νά μήν δια-βά-ζουμε γιά κάποιο τέτοιο περιστατι-κό. Καί ὅλοι διερωτώμεθα γιατί συμβαίνουν ὅλα αὐτά στίς ἡμέρες μας, πῶς θά ἐξελιχθεῖ αὐτή ἡ κατά-σταση καί πῶς θά προστατεύσουμε τά παιδιά μας καί τήν κοινωνία μας ἀπό αὐτές τίς πραγματικά ἀντι-κοινωνικές συμπεριφορές.

Ἡ ἀπάντηση δέν εἶναι δύσκολη. Ἡ ἔξαρση ὅλων αὐτῶν τῶν φαινο-μένων βίας καί τῶν κάθε εἴδους κακο-ποιητικῶν συμπεριφορῶν πού ἀναφέραμε ὀφείλεται στήν οἰκο-γένεια καί στόν τρόπο πού λειτουργεῖ.

Ἡ οἰκογένεια εἶχε πάντα ἀρχές καί ἀξίες, χωρίς τίς ὁποῖες δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει καί νά ἐπιτε-λέ-σει τήν ἀποστολή της στήν κοι-νωνία.

Μιλᾶμε συχνά γιά τήν ἀγάπη πού χρειάζεται καί θά πρέπει νά προσ-φέρει ἡ οἰκογένεια στά μέλη της. Ναί, ἡ ἀγάπη εἶναι ἀπαραίτητη, ἀλλά πρέπει νά εἶναι σωστή ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη δέν ἐκφράζεται οὔτε μό-νο μέ λόγια οὔτε μόνο ἱκανοποιώ-ντας τίς ἀνάγκες καί τίς ἐπιθυμίες τῶν παιδιῶν. Χρειάζεται πραγμα-τι-κό ἐνδιαφέρον. Χρειάζεται χρό-νος καί κόπος καί θυσία, γιά νά εἶσαι

κοντά στό παιδί σου, γιά νά τό παρακολουθεῖς, γιά νά γνωρίζεις τί κάνει καί τί τό ἀπασχολεῖ, ὥστε νά μπορεῖς νά τό βοηθήσεις, νά ἐπέμ-βεις μέ ὅποιον τρόπο χρειάζεται γιά νά τό στηρίξεις καί νά τό ἐπα-ναφέρεις, ἄν εἶναι ἀνάγκη, στόν σωστό δρόμο. Ὄχι φυσικά μέ φω-νές, μέ συγκρούσεις ἤ μέ βία, ἀλλά μέ ἀγάπη. Γιατί ἀγάπη δέν εἶναι νά προσφέρεις στά παιδιά ὅ,τι ζητοῦν, γιά νά τά ἱκανοποιήσεις καί νά ἔχεις ἐσύ τήν ἡσυχία σου, χωρίς νά ξέρεις ὅμως πῶς τό χρησιμοποιοῦν καί τί κάνουν. Ἀγάπη εἶναι νά δίνεις ἐσύ πρῶτος ἤ πρώτη τό παράδειγμα τῆς ἀγάπης μέσα στήν οἰκογένεια καί νά δείχνεις ποιός εἶναι ὁ σωστός τρόπος νά ἀγαπᾶς. Τό παιδί δέν εἶναι ἁπλῶς κάποιο πρόσωπο μέσα στήν οἰκογένεια, εἶναι μία ὕπαρξη πού ἦλθε στόν κόσμο ἀπό τούς δύο γονεῖς, πού ἀκόμη καί στήν περίπτωση πού, δυστυχῶς ὑπάρχει συχνά στήν ἐποχή μας, δέν ζοῦν πλέον μαζί, ἔχουν τήν ὑποχρέωση νά εἶναι παρόντες καί συνεργαζόμενοι στήν ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ τους, γιατί ἡ οἰκογένεια εἶναι τό θερμοκήπιο μέσα στό ὁποῖο μεγαλώνουν τά παιδιά καί τήν ἔχουν ἀνάγκη.

Οἰκογένεια βεβαίως δέν μπορεῖ νά θεωρηθεῖ αὐτό τό ὁποῖο τελευ-ταῖα προβάλλεται ὡς ἐναλλακτικό μοντέλο της. Δέν μπορεῖ νά ὑφί-σταται οἰκογένεια, ἐφόσον δέν συνίσταται ἀπό πατέρα καί μητέρα. Δέν μπορεῖ νά θεωρεῖται οἰκογέ-νεια ἡ ὁποιαδήποτε συνένωση δύο ἀνθρώπων τοῦ ἴδιου φύλου, ὅπως ἐπιδιώκεται νά θεσμοθετηθεῖ στίς ἡμέρες μας καί στήν πατρίδα μας, μέ τό ἐπιχείρημα ὅτι ἔχει συμβεῖ καί σέ ἄλλες χῶρες καί εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά τό κάνουμε καί ἐμεῖς, καθιερώνοντας πολιτικό γάμο γιά αὐτούς τούς ἀνθρώπους καί ἐξασφαλίζοντάς τους ἔτσι ἔμμεσα καί δικαιώματα τεκνοθε-σίας.

Ἡ Ἐκκλησία μας δέν ἀγνοεῖ τί συμβαίνει στήν κοινωνία καί φυ-σι-κά ἀναγνωρίζει ὅτι ὁ κάθε ἄν-θρω-πος ἔχει τήν ἐλευθερία νά πορευθεῖ στή ζωή του καί ἀντίθετα ἀκόμη μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ἀντίθετα πρός τήν ἀνθρώπινη φύση, τήν ὁποία δημιούργησε ὁ Θεός, κατα-σκευάζοντας «ἄρσεν καί θῆλυ» καί καθιστώντας τόν ἄνθρωπο συνδη-μιουργό του στή γέννηση νέων ἀνθρώπων.

Δέν μπορεῖ ὅμως ἡ Ἐκκλησία νά ἀναγνωρίσει ἐπ᾽ οὐδενί ὁμόφυλες σχέσεις ὡς ἀποδεκτές, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει ξεκά-θαρα πρός τούς Κορινθίους: «οὐκ οἴδατε ὅτι ἄδικοι Θεοῦ βασιλείαν οὐ κληρονομήσουσιν; μή πλανᾶ-σθε· οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλολά-τραι οὔτε μοιχοί οὔτε μαλακοί οὔτε ἀρσενοκοῖται ... βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσουσιν (1 Κορ. 6.9-10). Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι σαφής ὅ,τι καί ἄν ἰσχυρίζονται σήμερα ὁρι-σμέ-νοι, λέγοντας ὅτι δῆθεν δέν εἶναι ἁμαρτία. Ἡ ἐπιλογή κάποιων νά ἀκολουθήσουν ἕναν ἀντίθετο ἀπό τόν νόμο τοῦ Θεοῦ ἀλλά καί ἀπό τήν ἀνθρώπινη φύση δρόμο, δέν καθιστᾶ αὐτόν τόν δρόμο ὀρθό οὔτε καθιστᾶ τήν ἀποδοχή του δικαίωμα, τό ὁποῖο ὀφείλουμε νά ἀναγνωρίσουμε καί μάλιστα ἐν ὀνόματι ἑνός δῆθεν ἐκσυγχρο-νι-σμοῦ τῆς

κοινωνίας μας.

Δέν εἶναι ὅμως ἐκσυγχρονισμός τῆς κοινωνίας ἡ παραποίηση τῆς σημασίας λέξεων, οἱ ὁποῖες γιά αἰῶνες ἔχουν μία καί μόνο σημα-σία, ὅπως ἡ λέξη γάμος, πού χρη-σιμοποιεῖται γιά τήν ἕνωση, ἔστω καί τήν πολιτική, μεταξύ δύο ἑτε-ρό-φυλων ἀνθρώπων.

Δέν παραβλέπουμε ὅτι ὑπάρχουν «ἑνώσεις» καί ὁμόφυλων ἀνθρώ-πων, ἀλλά γι᾽ αὐτές ὑπάρχει τό σύμφωνο συμβιώσεως. Τί χρειά-ζε-ται, λοιπόν, μία ἄλλη πρόβλεψη, ἀντίστοιχη τοῦ γάμου;

Καί ἐδῶ μπαίνει τό ἐπιχείρημα ὅτι τά παιδιά πού ὑπάρχουν στό πλαίσιο τέτοιων σχέσεων ἔχουν δικαιώματα τά ὁποῖα πρέπει νά ἀναγνωρισθοῦν.

Ναί, τά παιδιά ἔχουν δικαιώματα, γιά τά ὁποῖα ἡ πολιτεία ὀφείλει νά μεριμνήσει, ἀλλά δέν θά πρέπει, ὅπως ὀρθά γράφτηκε πρόσφατα, ἡ προάσπιση «τῶν δικαιωμάτων τοῦ παιδιοῦ» νά χρησιμοποιεῖται ὑπο-κριτικά, μέ σκοπό νά ἐξυπηρε-τη-θοῦν διεκ-δικούμενα δικαιώματα ἐνηλίκων πού ὑλοποιοῦνται μέσω ἑνός παιδιοῦ. Νά χρησιμοποι-οῦ-νται δηλαδή τά παιδιά γιά νά νομι-μο-ποιηθεῖ ὁ λεγόμενος γάμος δύο ὁμοφύλων ἀνθρώπων, δύο ἀν-δρῶν ἤ δύο γυναικῶν. Διότι, ἐάν θέλουμε νά εἴμεθα εἰλικρινεῖς καί νά λέμε τήν ἀλήθεια, τό ζήτημα τῆς ἀποκτήσεως παιδιοῦ ἀπό δύο ὁμόφυλους ἀνθρώπους εἴτε μέσω παρένθετης μητέρας, κάτι τό ὁποῖο μπο-ρεῖ νά ἀποκλείει ὁ σχεδιαζό-μενος νόμος, ἀλλά ὑπάρχουν δυ-να-τότη-τες νά παρακαμφθεῖ, εἴτε μέσω τῆς υἱοθεσίας, δέν ἀφορᾶ δι-καίωμα τοῦ ἴδιου τοῦ παιδιοῦ, ἐφό-σον δέν σχετίζεται μέ τήν προστα-σία του, ἀλλά ἀποκλειστικά καί μόνο διεκδίκηση τῶν ἐνηλίκων γιά νά ἀναβαθμίσουν τό δικό τους status. Πόσο ὅμως ἠθικά ἀποδεκτό εἶναι νά καθίσταται ἕνα παιδί ἀντι-κείμενο δικαιώματος ἐνηλίκων;

Καί, ἀκόμη, ὅσοι ὑποστηρίζουν τά δικαιώματα τῶν παιδιῶν καί τῶν παιδιῶν γενικά ἀλλά καί τῶν παιδιῶν, τά ὁποῖα ζοῦν μέσα σέ ἕνα ὁμόφυλο σχῆμα, ξεχνοῦν ὅτι τά παιδιά, ὅση ἀγάπη καί ἄν ἀπολαμ-βάνουν, ὅσα καί ἄν τούς προσφέ-ρουν μέσα στό περιβάλλον πού ζοῦν, ἔχουν ἐπίσης τό δικαίωμα νά γνωρίζουν τή φυσική τους μητέρα καί τόν φυσικό τους πατέρα, ἔχουν τό δικαίωμα νά μήν βιώνουν μία διαφορετική σχέση ἀπό τά ἄλλα παιδιά, τούς συμμαθητές τους στό σχολεῖο ἤ στόν κοινωνικό τους περί-γυρο, ἔχουν τό δικαίωμα νά συνειδητοποιήσουν καί νά μάθουν νά σέβονται τή διαφορετικότητα τῶν φύλων καί τῶν ἀνθρώπων, πού δέν μπορεῖ νά ἰσοπεδώνεται σέ κάποιες περιπτώσεις πού ἐξυπηρε-τοῦν τά συμφέροντα ὁρισμένων, ἔχουν ἀκόμη καί αὐτά τά παιδιά τό δικαίωμα, ὅπως καί τά συνομίληκά τους παιδιά, νά βαπτισθοῦν στή νηπιακή τους ἡλικία καί νά ἔχουν τή χάρη τοῦ Θεοῦ νά τά συνοδεύει στή ζωή τους.

Καί ὅλα αὐτά ὄχι ἁπλῶς δέν τούς ἀναγνωρίζονται μέσα στό νομοθε-τικό πλαίσιο πού συζητεῖται, ἀλλά καί ἀγνοοῦνται προκλητικά.

Ἀλλά, π.χ. πῶς νά βαπτίσει ἡ Ἐκ-κλησία αὐτά τά παιδιά, ὅσο καί ἄν δέν εὐθύνονται αὐτά, ὅταν ὁ νη-πιο-βαπτισμός προϋποθέτει ὅτι τό νήπιο μεγαλώνει μέσα σέ ἕνα περι-βάλλον πού θά τό κατηχήσει στή χριστιανική πίστη καί ὄχι σέ ἕνα περιβάλλον πού τήν ἀπορρίπτει μέ τή στάση ζωῆς του;

Ἡ Ἐκκλησία ἀγκαλιάζει ὅλους τούς ἀνθρώπους μέ ἀγάπη, ἀλλά δέν ὑπάρχει ἀγάπη πού νά εἶναι ἀντίθετη πρός τόν λόγο καί τόν νόμο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι Ἀγάπη. Γι᾽ αὐτό καί δέν εἶναι δυνα-τόν νά συναινέσει σέ καμία ἐνέρ-γεια καί μεθόδευση πού πλήττει τόν ἱερό θεσμό τῆς οἰκογένειας. Ἀκόμη καί ἄν ἡ ἴδια δέν ἀποφα-σίζει οὔτε μπορεῖ νά ἐμποδίσει τήν ἀπόφαση ὅσων ἔχουν τήν εὐθύνη γιά ὅσα νομοθετοῦνται στήν πατρί-δα μας, ἔχει εὐθύνη νά διατυπώσει τή γνώμη καί τήν πίστη της πού δέν εἶναι οὔτε συντηρητική οὔτε ὀπισθοδρομική ἀλλά εἶναι ἡ αἰώ-νια ἀλήθεια τῆς πίστεώς της. Ἔχει εὐθύνη νά ἐνημερώσει τούς ἀν-θρώ-πους γιά ἕνα θέμα πού μᾶς ἀπα-σχολεῖ ὅλους καί πού τίς συνέ-πειές του θά τίς ἀντιμετωπίσουμε ὅλοι πολύ σύντομα.

Ἐπιτρέψτε μου ὅμως νά σᾶς ἀπα-σχολήσω καί μέ ἕνα μικρό κείμενο πού ἦρθε πρόσφατα στά χέρια μου καί θά ἤθελα νά σᾶς τό διαβάσω:

«Εἶμαι ἕνα ἀπό τά ἕξι ἀνήλικα παιδιά ὁμόφιλων γονέων πού πρό-σφα-τα κατέθεσαν στό Ἀνώτατο Δι-καστήριο τῶν Ἡνωμένων Πολι-τει-ῶν Ἀμερικῆς, ζητώντας ἀπό τό δικαστήριο νά σεβαστεῖ τήν ἀρχή τῶν πολιτῶν νά διατηρήσουν τόν ἀρχικό ὁρισμό τοῦ γάμου: τήν ἕνω-ση μεταξύ ἑνός ἄνδρα καί μίας γυ-ναίκας, πού ἀποκλείει ὅλους τούς ἄλλους, ἔτσι ὥστε τά παιδιά νά γνωρίζουν καί νά μποροῦν νά ἀνα-τραφοῦν

ἀπό τούς κανονικούς γονεῖς τους.

Ἐπίσης, ζῶ στόν Καναδᾶ, ὅπου ὁ γάμος μεταξύ ἀτόμων τοῦ ἴδιου φύλου κατοχυρώθηκε μέ Ὁμο-σπον-διακή ἐντολή τό 2005.

Εἶναι ἡ κόρη ἑνός γκέι πατέρα πού πέθανε ἀπό AIDS. Περιέγραψα τήν ἐμπειρία μου στό βιβλίο μου: «Ἡ ἐπίδραση τῶν ὁμοφυλόφιλων γο-νέ-ων». Πάνω ἀπό πενήντα ἐνήλι-κα παιδιά πού μεγάλωσαν μέ ὁμο-φυλόφιλους γονεῖς ἔχουν ἐπικοι-νωνήσει μαζί μου γιά νά μοιρα-στοῦν τίς ἀνησυχίες μου γιά τόν γάμο ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου καί τήν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν.

Πολλοί ἀπό ἐμᾶς παλεύουμε μέ τή δική μας σεξουαλικότητα καί τήν αἴσθηση τοῦ φύλου, λόγω τῶν ἐπι-δράσεων στά οἰκιακά περιβάλλο-ντα πού μεγαλώνουμε.

Θέλω νά προειδοποιήσω τήν Ἀμε-ρική γιά τίς συνέπειες πού διαδρα-ματίζονται στόν Καναδᾶ γιά δέκα χρόνια τώρα, καί εἶναι πραγματικά ὀργουελιανές στή φύση καί στήν ἔκταση.

Δέν χρειάζεται νά εἶσαι ἐπιστή-μο-νας πυραύλων γιά νά γνωρίζεις ὅτι οἱ ἄνδρες καί οἱ γυναῖκες εἶναι ἀνα--τομικά, βιολογικά, φυσιολογι-κά, ψυχολογικά, ὁρμονικά καί νευ-ρο-λογικά διαφορετικοί μεταξύ τους.

Αὐτές οἱ μοναδικές διαφορές παρέ-χουν διά βίου ὀφέλη γιά τά παιδιά πού δέν μποροῦν νά ἀνα-πα-ραχθοῦν ἀπό τούς «νομικούς» γο-νεῖς ἰδίου φύλου, παίζοντας δια-φο-ρετικούς ρόλους τῶν δύο φύ-λων ἤ ἐπιχειρώντας νά ὑποκατα-στήσουν τό χαμένο ἀρσενικό ἤ θη-λυκό πρό-τυπο στό σπίτι.

Στήν πραγματικότητα ὁ γάμος μέ ἄτομα τοῦ ἰδίου φύλου ὄχι μόνο στερεῖ τά παιδιά τῶν δικῶν τους δικαιωμάτων στή φυσική συγγέ-νεια, ἀλλά δίνει στό κράτος τήν ἐξουσία νά παρακάμψει τήν αὐτο-νομία τῶν βιολογικῶν γονέων, πράγμα πού σημαίνει ὅτι τά δικαι-ώ-ματα τῶν γονέων σφετερίζονται ἀπό τήν κυβέρνηση.

****

Ἡ Ἑλλάδα δέν εἶναι μία ὁποιαδή-ποτε χώρα. Εἶναι ἡ χώρα πού ἔδωσε ὡς κληρονομιά στήν ἀνθρωπότητα τόν οἰκουμενικό ἀνθρωπιστικό πο-λι-τισμό. Τίς διαχρονικές καί ἀκα-τά-λυτες ἀξίες αὐτοῦ τοῦ πολιτι-σμοῦ καί τῆς παιδείας οἱ Ἕλληνες ἔχουν διπλό χρέος ὄχι μόνο νά μελετοῦν, νά διδάσκονται καί νά ἐμπνέονται, ἀλλά καί νά τίς προ-βάλλουν στίς χῶρες-μέλη τῆς Εὐ-ρω-παϊκῆς Ἕνωσης.

****

Ὁ Χριστός, πού ἦρθε στόν κόσμο καί στερέωσε τήν Ἐκκλησία διά τοῦ ἰδίου αἵματος, βδελύσσεται τήν ὁμοφυλοφιλία ὡς τή βαρύτατη ἁμαρ-τία, βλέπει ὅμως μέ πνεῦμα ἀγάπης καί πολλή συμπάθεια τόν ὁμοφυλόφιλο, τόν ἀγκαλιάζει καί τόν καλεῖ σέ μετάνοια, πνευματική ἀνάνηψη, ἀναδίπλωση καί σέ μία προσπάθεια κουραστική, δύσκολη καί κοπιώδη, γιά νά ἀποτινάξει τό πάθος, ὥστε νά ὁδηγηθεῖ στήν ἠθι-κή του ἐλευθερία καί τή σωτηρία, ὅπως τό ἔπραξαν χιλιάδες ἁμαρ-τωλοί στούς αἰῶνες.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει πρός τόν μαθητή του Τιμόθεο: «Πιστός ὁ λόγος καί πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, ὅτι Χριστός Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τόν κόσμον ἁμαρτωλούς σῶσαι· ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ».

Σ᾽ αὐτά τά λόγια πρέπει νά στηρι-χθοῦμε καί νά τά δεχθοῦμε ὅλοι μας, ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἦρθε στόν κόσμο, γιά νά σώσει τούς ἁμαρτωλούς, πού πρῶτος ἀνάμεσά τους εἴμαστε ἐσύ καί ἐγώ.

† Ὁ Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας Παντελεήμων